

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН. Образувано е по жалба на Д. Д. К. (чрез процесуален представител) срещу НП № СО-Т-Д-21-04-096/06.07.2021 г., издадено от Дончо Петров Барболов, заместник-кмет на Столична община (в жалбата и в приложения по делото като копие договор за правна помощ е посочен погрешен номер на самото постановление, но пък е посочен коректният му изходящ номер, като с жалбата е приложено и копие от въпросното НП, поради което в крайна сметка няма съмнение кое постановление се обжалва, респективно за обжалването на кое постановление се отнася споменатият договор), с което на жалбоподателя за нарушение, квалифицирано като такова на чл. 23 от Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на Столична община (НРУИТДТСО), на основание чл. 36, ал. 1 от същата наредба е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева. От страна на въззивника се иска отмяна на обжалваното постановление и присъждане на разноски, като се излагат конкретни доводи за нарушаване на процесуалния и материалния закон. Административно-наказващият орган (чрез процесуален представител) претендира потвърждаване на обжалваното постановление и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като намира административното нарушение за осъществено от обективна и субективна страна и обръща внимание върху това, че наказанието е индивидуализирано в съответния минимален размер. При решаване на делото съдът намери за релевантно следното:

От приобщената към доказателствената съвкупност справка от НАП, представена от страна на жалбоподателя, от приобщените към същата съвкупност молба от управителя на ***ведно с приложения към нея, от обясненията/възраженията на г-н К., вписани в самия АУАН и от показанията на разпитания свидетел (въпросния управител, визиран преди малко) еднозначно се установява, че сочената в НП (с което страните са запознати) търговска дейност (предлагане за продажба) се е извършвала от името и за сметка на посоченото малко по-горе търговско дружество и по повелята на управителя на това дружество (включително що се отнася до осъществяването на дейността конкретно на територията на парк „Заимов“ в гр. София – съобрази показанията на св. Спас Асенов, които се явяват логични в тази връзка – липсва каквато и да било логика работникът по свой почин, без знанието и съгласието на работодателя си, да осъществява пряко дейност по предлагане за продажба на конкретна територия). Смисълът на състава на административно нарушение по чл. 36, ал. 1 вр. чл. 23 от НРУИТДТСО (независимо дали съобразно актуалната или действалата към процесната дата 12.03.2021 г. редакция на така посочения чл. 23 от наредбата) е в това да бъде санкционирано лицето, което е следвало да има съответното разрешение, с каквото, обаче, не разполага и въпреки това извършва (въпросното лице – физическо или юридическо) търговската дейност, т. е. не е в това да бъде санкциониран работникът, който действа от името и за сметка на друго лице, което го е наело (с уточнението, че разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от ЗАНН не се отнася до хипотези, при които личната отговорност по чл. 24, ал. 1 от ЗАНН и тази по чл. 83 от ЗАНН се явяват алтернативни, а в случая е налице именно така визираната алтернативност) и което друго лице е адресат на задължението по чл. 23 от НРУИТДТСО. В този ред на мисли, наредбата следва да бъде тълкувана и от гледна точка на социалното си предназначение. Иначе казано, от г-н К. в случая изобщо не може да бъде търсена административно-наказателна отговорност във връзка с така осъществяваната от името и за сметка на друго лице дейност по предлагане за продажба. Същественото в случая е това, че не просто е съществувало трудово правоотношение между въззивника и „Спасия инвест“ ЕООД, а че предлагането на царевица за продажба на територията на парк „Заимов“ в гр. София се е извършвало по силата на (в изпълнение на) съответното трудово правоотношение. Няма как да се очаква (изложеното тук е във връзка с част от аргументацията на процесуалния представител на наказващия орган), че трудовият договор или длъжностната характеристика по съответното

трудова правоотношение ще включват всяка една конкретна задача, която ще бъде или поне може да бъде поставена на работника/служителя от работодателя. Така се стига до извода, че НП е издадено в противоречие с материалния закон и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 вр. ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН (визираната тук нормативна уредба е от процесуално естество и няма причина да се счита, че не подлежи на прилагане занапред, включително по висящите административно-наказателни производства) следва да бъде отменено. При такъв изход на делото основания за присъждане на разноски в полза на Столична община (претендираното юрисконсултско възнаграждение) при всяко положение липсват, а на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя и в тежест на бюджета на Столична община (последното - по арг. от чл. 519, ал. 2 от ГПК вр. чл. 144 вр. чл. 143, ал. 1 от АПК вр. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН) следва да се присъдят разноски, а именно възнаграждение за един адвокат (на адв. Теодор Георгиев съгласно договор за правна помощ, който договор служи и за разписка за изплащане на възнаграждението и копие от който е приложено по делото) в размер на 300 лева. Безпредметно е да се обсъжда друго в настоящото изложение. Мотивиран от всичко изложено, съдът